

1.

Леді Мовчання
з чарівливої клітки
тіла
троянда
крізь розважливу
ніч
птахо
ю

(тендітно на
дивовижне темнаве обличчя
твій
запашний
голос сіється
крила
раптово в уні
сон
сонцю

жагучим болем краси світанку)

2.

небо срібним
дисонансом підправляє
барви
Квітня

в
хаосі скарбів банальних

наче міль воно повільно

вимахує крильцями хлипає
по траві б'ється об дерева і
будинки і врешті
знаходить ріку

3.

корчі
тортур

скреготання і
дряпання роздертої

норми
тріск і
провисання
рівнин гамір
сутичок
колапс І

супокійне,
огорнуте
в страхітливу красу

заходу сонця

юне місто

соромливо знімає із себе одержу
вимірів
стає садом агонії

4.

горби

немов поети вдягають

ся в пурпур

ну

велич гамору

дня

замученого

серед золота,

занепалого

випаровування

червоної душі в сутемінь

так

темноокий майстер

відчиняє

солодкі ворота

мого серця і

виймає

тро

янду,

прекрас

ну

вбивцю

5.

жалить
золотий рій
зі шпиля
срібного

славоспівом

величезні дзвони троянд
товстогубі і непристойні

і високий

вітер
бреде
мо
рем

яке

заснул

-О

6.

не
бо
мог
ло сві ти ти
ся

смачний
проворний

рожевий лякливий

лимон
зелений хол одни
йшо
ко

лад. під
рух ли
ви
ми
губ а ми

фі

а

л

оКо

7.

я споглядав як
з прозорого плаття
ночі зірки
дрібнішають з-

лу
-щ-

уют-

ь

-с-

я осипаються

і лиш

темнаво

зла

зоря п

-о

хит-

уєть

-ся заманюючи

світанок

а тоді

різко

в безвість. і коли над моєю

головою

ця зірка

Виб ух

(ає

її спертий крик

так схожий на дзвінок будильника)

8.

поміж зелених

гір

раптові спі

ви

вогню потойбіч червоних річок

чистокрилі і

безконечні

хвилі

спалах

буй

ства

вакханки.

роздерта пелюстка

гори,божевільне

обличчя. мініатютна

грація

танцю

9.

пора прокидатися знімати із себе зорі уже

світанок

у вулицях неба світло гуляє сіючи вірші

на землі свічі

погашені місто

встає

з піснями на

вустах зі смертю в очах

це світанок
це світ
добиває залишки снів...

я бачу вулиці де сильний
чоловік добуває хліб
бачу brutальні пики задоволених
безнадійним жахом жорстокого щастя

це день,

у дзеркалі
я бачу тлінного
чоловіка
мріє
мріє
мріє у дзеркалі

це
присмерк на землі

свічки запалено
потемніло.
люди позачинялися у своїх будинках
тлінні люди позачинялися у своїх ліжках
місто
засинає зі смертю на вустах з піною в очах
пора спати
вдягати зірки...

у вулицях неба ніч гуляє сіючи вірші

переходитиму вблід

цей струмок палаючих квітів

Нестиму сонце в устах
стрибатиму в свіже повітря

Живий

із зачиненими очима

і присмерк вливатиметься

в сонні вигини мого тіла

І плавно проникатимуть цнотливі
пальці русалок

В досконалих таїну
моєї плоті

І я підніматимуся

Після тисячі літ

поцілунків
квіток
Застигне мій зуб в сріблі місяця